

ประกาศจังหวัดชัยนาท

เรื่อง การงดเว้นการเผาวัสดุทางการเกษตร วัชพืช ขยะมูลฝอย และการเผาในที่โล่งอื่นๆ ทุกกรณี
ในพื้นที่จังหวัดชัยนาท

ด้วยปรากฏว่าในช่วงฤดูหนาวต่อเนื่องจนถึงฤดูแล้งของทุกปี ระหว่างเดือนพฤศจิกายน ถึงเดือนพฤษภาคม พื้นที่เกือบทุกภาคของประเทศไทยมักประสบกับปัญหาไฟป่า หมอกควัน จากการเผาวัสดุทางการเกษตร และเกิดการเผาในที่โล่งเป็นประจำ รวมถึงจังหวัดชัยนาทซึ่งมีพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นพื้นที่เกษตรกรรม เกษตรกรยังคงมีการเผาในที่โล่งและเผาวัสดุเหลือใช้ทางการเกษตร เพื่อเตรียมพื้นที่เกษตรกรรม โดยเฉพาะพื้นที่ทำนาที่ใช้วิธีเผาตอซังเพื่อเร่งระยะเวลาการทำนาในรอบใหม่ และพื้นที่ไร่อ้อยที่มีการเผาใบอ้อยเพื่อให้สามารถตัดอ้อยได้ง่ายขึ้น ซึ่งการเผาในที่โล่งหากไม่มีการควบคุมอาจทำให้เกิดไฟไหม้ลุกลามไปยังพื้นที่อื่นๆ ที่อยู่ใกล้เคียง หรือลุกลามไปยังพื้นที่ป่ากลายเป็นไฟป่า และเป็นสาเหตุหนึ่งของปัญหาหมอกควัน และปัญหาฝุ่นละอองขนาดเล็ก (PM_{2.5}) ทำให้เกิดความเสียหายต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม สุขภาพของประชาชน รวมทั้งอาจส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจ สังคม การคมนาคม และการท่องเที่ยวของจังหวัด

จังหวัดชัยนาทพิจารณาแล้วเห็นว่า เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมในการแก้ไขปัญหาหมอกควัน และปัญหาฝุ่นละอองขนาดเล็ก (PM_{2.5}) จากการเผาวัสดุทางการเกษตร วัชพืช ขยะมูลฝอย และการเผาในที่โล่งอื่นๆ ทุกกรณี จึงอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๕ มาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ และมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ห้ามบุคคลทำการเผาในที่โล่งทุกกรณี ในพื้นที่จังหวัดชัยนาท โดยขอความร่วมมือหน่วยงานและราษฎรดำเนินการ ดังนี้

๑. งดเว้นการเผาวัสดุทางการเกษตร วัชพืช ขยะมูลฝอย และการเผาในที่โล่งอื่นๆ ทุกกรณี รวมถึงงดเว้นการเผาในเขตพื้นที่ป่าไม้ ป่าสงวนแห่งชาติ และที่สาธารณประโยชน์ ในพื้นที่จังหวัดชัยนาท นับตั้งแต่วันที่ประกาศเป็นต้นไป และสิ้นสุดเมื่อเข้าสู่ฤดูฝนตามประกาศของกรมอุตุนิยมวิทยา โดยผู้ใดฝ่าฝืนมีความผิดตามกฎหมาย

๒. ให้หน่วยงานราชการ รัฐวิสาหกิจ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกหน่วยงาน ปฏิบัติเป็นตัวอย่างที่ดีในการงดการเผาวัสดุทางการเกษตร วัชพืช ขยะมูลฝอย และการเผาในที่โล่งอื่นๆ ทุกกรณี

๓. ให้ทุกพื้นที่ดำเนินการบริหารจัดการเชื้อเพลิงตามหลักวิชาการ โดยให้จัดการด้วยวิธีการที่ไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและประชาชนเป็นลำดับแรก เช่น การไถกลบตอซัง หรือเศษวัชพืชในพื้นที่เกษตร การทำปุ๋ยหมัก หรือการนำไปเป็นอาหารสัตว์ เป็นต้น ทั้งนี้ หากมีความจำเป็นต้องเผาวัชพืชในที่ดินทำกิน ให้ราษฎรผู้ครอบครองที่ดินดังกล่าวต้องขออนุญาตจากกำนันหรือผู้ใหญ่บ้าน นายกององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และนายอำเภอท้องที่นั้นๆ เป็นลายลักษณ์อักษร ก่อนที่จะดำเนินการเผาทุกครั้ง โดยต้องจัดทำแนวกันไฟ ความกว้างไม่น้อยกว่า ๖ เมตร โดยรอบพื้นที่ และควบคุมไฟมิให้ลุกลามไปยังพื้นที่อื่นๆ ได้ พร้อมทั้งให้ประสานกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน นายกององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และนายอำเภอท้องที่ จัดเจ้าหน้าที่คอยควบคุมในการดำเนินการดังกล่าวด้วย

๔. หากราษฎรผู้ใดไม่แจ้งขออนุญาตต่อเจ้าหน้าที่ ตามข้อ ๓. หรืออนุญาตแล้ว แต่ไม่ทำแนวกันไฟ และมีได้ควบคุมไฟให้อยู่ในพื้นที่ที่ตนถือครอง จนเป็นเหตุให้ไฟลุกลามไหม้ป่าหรือพื้นที่อื่นที่อยู่ใกล้เคียง ให้กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน หรือนายกององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แจ้งต่อนายอำเภอท้องที่เพื่อดำเนินคดีตามกฎหมายแก่ราษฎรที่ฝ่าฝืนหรือปล่อยปละละเลยโดยเฉียบขาดทุกราย ทั้งทางอาญาและทางแพ่ง โดยเฉพาะราษฎรที่บุกรุกเข้าไปแผ้วถางป่าในเขตป่าสงวนแห่งชาติ จังหวัดจะพิจารณาดำเนินคดีตามความผิดที่เกิดขึ้นทุกราย

/ ๕. ให้เจ้าหน้าที่...

๕. ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน สารวัตรกำนัน ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สมาชิกสภาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น คณะกรรมการหมู่บ้าน คณะกรรมการชุมชน กรรมการป่าชุมชน อาสาสมัครทุกประเภท ให้ถือเป็นหน้าที่ต้องสอดส่องดูแลเอาใจใส่ ให้ดำเนินการแจ้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และร่วมชี้แจงให้ประชาชนในท้องที่ปฏิบัติตามประกาศฉบับนี้อย่างเคร่งครัด

๖. ขอความร่วมมือทุกหน่วยงาน โดยเฉพาะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ขอให้ทำการแจ้งประชาสัมพันธ์ ในคราวประชุมองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ตลอดจนประกาศเสียงตามสาย เพื่อแจ้งราษฎรในพื้นที่ให้งดเว้นการเผาวัสดุทางการเกษตร วัชพืช ขยะมูลฝอย และการเผาในที่โล่งอื่นๆ ทุกกรณี

๗. หากผู้ใดฝ่าฝืนตามประกาศฉบับนี้ จะมีความผิดตามกฎหมายดังกล่าวและจะดำเนินการตามกฎหมายต่อไป

จึงประกาศให้ทราบโดยทั่วกัน

ประกาศ ณ วันที่ ๒๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๕

(นายเทวี มนต์วิวัฒน์)

รองผู้ว่าราชการจังหวัดสิงห์บุรี ราชการส่วนกลาง

ผู้ว่าราชการจังหวัดสิงห์บุรี

เอกสารแนบท้ายประกาศจังหวัดชัยนาท
เรื่อง การงดเว้นการเผาวัสดุทางการเกษตร วัชพืช ขยะมูลฝอย และการเผาในที่โล่งอื่นๆ ทุกกรณี
ในพื้นที่จังหวัดชัยนาท

๑. พระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๘ และ
(ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๒

ความผิด ตามมาตรา	ข้อหาหรือฐานความผิด	บทกำหนดโทษ	
		มาตรา	อัตราโทษ
มาตรา ๕๔	ห้ามมิให้ผู้ใด ก่อสร้าง แผ้วถาง หรือ เผาป่า หรือกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการทำลายป่า หรือเข้ายึดถือหรือครอบครองป่า เพื่อตนเองหรือผู้อื่น เว้นแต่จะกระทำภายในเขตที่ได้จำแนกไว้เป็นประเภทเกษตรกรรม และรัฐมนตรีได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาหรือโดยได้รับใบอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่	มาตรา ๗๒ ตรี	ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๕๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ในกรณีความผิดตามมาตรา นี้ ถ้าได้กระทำ เป็นเนื้อที่เกินยี่สิบห้าไร่ ผู้กระทำความผิดต้อง ระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงสิบห้าปี และ ปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท

๒. พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓)
พ.ศ. ๒๕๒๘ และ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๙

ความผิด ตามมาตรา	ข้อหาหรือฐานความผิด	บทกำหนดโทษ	
		มาตรา	อัตราโทษ
มาตรา ๑๔	ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ห้ามมิให้บุคคลใด ยึดถือครอบครองทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในที่ดิน ก่อสร้าง แผ้วถาง เผาป่า ทำไม้ เก็บหาของป่า หรือกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ	มาตรา ๓๑	ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๔ ต้องระวางโทษจำคุก ตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาท ถึงสองแสนบาท ในกรณีความผิดตามมาตรา นี้ ถ้าได้กระทำ เป็น เนื้อที่เกินยี่สิบห้าไร่ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาท ถึงสองล้านบาท

๓. พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๖๒

ความผิด ตามมาตรา	ข้อหาหรือฐานความผิด	บทกำหนดโทษ	
		มาตรา	อัตราโทษ
มาตรา ๕๕	ภายในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าห้ามมิให้ผู้ใด กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ (๒) ยึดถือครอบครองที่ดิน ก่อสร้าง แผ้วถาง เผาป่า หรือทำด้วยประการใด ให้เสื่อมสภาพ หรือเปลี่ยนแปลงสภาพธรรมชาติเดิม	มาตรา ๙๙	ผู้ใดยึดถือครอบครองที่ดิน ก่อสร้าง แผ้วถาง เผาป่า หรือกระทำด้วยประการใด ๆ ให้เสื่อมสภาพ หรือเปลี่ยนแปลงสภาพธรรมชาติไปจากเดิม ในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าอันเป็นการฝ่าฝืน มาตรา ๕๕ (๒) ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปี ถึงยี่สิบปี หรือปรับตั้งแต่สี่แสนบาทถึงสองล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ความผิด ตามมาตรา	ข้อหาหรือฐานความผิด	บทกำหนดโทษ	
		มาตรา	อัตราโทษ
			ในกรณีความผิดตามวรรคหนึ่ง ถ้าได้กระทำ ในพื้นที่ลุ่มน้ำชั้นที่ ๑ หรือลุ่มน้ำชั้นที่ ๒ ตามที่ คณะรัฐมนตรีกำหนด หรือพื้นที่เปราะบางของ ระบบนิเวศหรือความหลากหลายทางชีวภาพ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษหนักกว่าโทษที่กฎหมาย บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่งกึ่งหนึ่ง
มาตรา ๖๗	เมื่อได้มีประกาศของรัฐมนตรีกำหนดเขต ห้ามล่าสัตว์ป่าชนิดหรือประเภทใดแล้ว ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการ ดังต่อไปนี้ (๒) ตัด โคน แผลวถาง เผา ทำลาย ต้นไม้ หรือพฤษภชาติอื่น หรือทำลายให้ เสื่อมสภาพ ขุด เก็บ ซึ่งแร่ ดิน หิน กรวด ทราย ลูกกรัง ของป่า หรือทรัพยากรธรรมชาติ ใด ๆ หรือเลี้ยงสัตว์ หรือปล่อยสัตว์หรือ สัตว์ป่า หรือเปลี่ยนแปลงทางน้ำ หรือทำ ให้น้ำในลำน้ำ ลำห้วย หนอง บึง ท่วมทัน หรือเหือดแห้ง เป็นพิษหรือเป็นอันตราย ต่อสัตว์ป่า เว้นแต่ได้รับอนุญาตเป็น หนังสือจากอธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช หรือเมื่ออธิบดี กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ได้ประกาศอนุญาตไว้เป็นคราว ๆ ในเขต ห้ามล่าสัตว์ป่าแห่งหนึ่งแห่งใดโดยเฉพาะ	มาตรา ๑๐๓	ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๖๗ (๑) หรือ (๒) ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกินเจ็ดปีหรือปรับไม่เกินเจ็ดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ในกรณีที่ การฝ่าฝืนมาตรา ๖๗ (๒) เป็นการ กระทำแก่ทรัพยากรธรรมชาติที่สามารถเกิดใหม่ ทดแทนได้ตามฤดูกาลและมีมูลค่ารวมกันไม่เกิน สองพันบาท ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกิน ห้าพันบาท

๔. พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

ความผิด ตามมาตรา	ข้อหาหรือฐานความผิด	บทกำหนดโทษ	
		มาตรา	อัตราโทษ
มาตรา ๒๕	ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความ เดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณ ใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้น ดังต่อไปนี้ ให้ถือเป็นเหตุรำคาญ (๔) การกระทำใด ๆ อันเป็นเหตุให้เกิด กลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่น ละออง เขม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใด จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรือ อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ	มาตรา ๗๔	ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามมาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๗ วรรค หนึ่ง หรือมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามประกาศที่ออก ตามมาตรา ๒๘/๑ วรรคสอง โดยไม่มีเหตุหรือ ข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติ หน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๗ วรรคสอง หรือมาตรา ๒๘ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับ ไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ความผิด ตามมาตรา	ข้อหาหรือฐานความผิด	บทกำหนดโทษ	
		มาตรา	อัตราโทษ
มาตรา ๒๖	<p>ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจห้ามผู้หนึ่งผู้ใดมิให้ก่อเหตุรำคาญในที่หรือทางสาธารณะหรือสถานที่เอกชนรวมทั้งการระงับเหตุรำคาญด้วย ตลอดทั้งการดูแล ปรับปรุง บำรุงรักษาบรรดาถนน ทางบก ทางน้ำ รางระบายน้ำ คู คลอง และสถานที่ ต่างๆ ในเขตของตน ให้ปราศจากเหตุรำคาญ ในการนี้ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือเพื่อระงับ กำจัดและควบคุมเหตุรำคาญต่าง ๆ ได้</p>		
มาตรา ๒๗	<p>ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในที่ หรือทางสาธารณะให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้บุคคลซึ่งเป็นต้นเหตุหรือเกี่ยวข้องกับก่อหรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญนั้น ระงับหรือป้องกันเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควรตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับหรือป้องกันเหตุรำคาญนั้น หรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีกในอนาคตให้ระบุไว้ในคำสั่งได้</p> <p>ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าไม่มีการปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง และเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นอาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นระงับเหตุรำคาญนั้น และอาจจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญนั้นขึ้นอีก โดยบุคคลซึ่งเป็นเหตุหรือเกี่ยวข้องกับการก่อหรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการจัดการนั้น</p>		
มาตรา ๒๘	<p>ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในสถานที่เอกชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้นระงับเหตุรำคาญ</p>		

ความผิด ตามมาตรา	ข้อหาหรือฐานความผิด	บทกำหนดโทษ	
		มาตรา	อัตราโทษ
	<p>ภายในเวลาอันสมควรตามระบุไว้ในคำสั่งและถ้าเห็นว่าสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับเหตุรำคาญนั้นหรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในอนาคตให้ระบุไว้ในคำสั่งได้</p> <p>ในกรณีที่ไม่มี การปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจระงับเหตุรำคาญนั้นและอาจจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีก และถ้าเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีกจากการกระทำ การละเลย หรือการยินยอมของเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้นเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับกรนั้น</p> <p>ในกรณีที่ปรากฏเจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นในสถานที่เอกชนอาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพหรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนเจ้าพนักงานท้องถิ่นจะออกคำสั่งเป็นหนังสือห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้สถานที่นั้นทั้งหมดหรือบางส่วน จนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่พนักงานท้องถิ่นว่าได้มีการระงับเหตุรำคาญนั้นแล้วก็ได้</p>		

๕. พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕

ความผิด ตามมาตรา	ข้อหาหรือฐานความผิด	บทกำหนดโทษ
มาตรา ๘๗	ผู้ใดกระทำหรือละเว้นการกระทำด้วยประการใด โดยมีขอบด้วยกฎหมายอันเป็นการทำลายหรือทำให้สูญหายหรือเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งเป็นของรัฐ หรือสาธารณสมบัติของแผ่นดิน มีหน้าที่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายแก่รัฐตามมูลค่าทั้งหมด	

ความผิด ตามมาตรา	ข้อหาหรือฐานความผิด	บทกำหนดโทษ	
		มาตรา	อัตราโทษ
			มาตรา ๔๔ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๖ มาตรา ๖๔ มาตรา ๖๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๗๓ วรรคหนึ่ง หรือวรรคสาม มาตรา ๗๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๘๕ มาตรา ๘๖ มาตรา ๘๙ วรรคหนึ่ง มาตรา ๙๐ มาตรา ๙๑ มาตรา ๙๒ มาตรา ๙๓ มาตรา ๙๔ วรรคหนึ่ง มาตรา ๙๕ มาตรา ๙๙ มาตรา ๑๒๗ มาตรา ๑๒๘ หรือมาตรา ๑๓๐ หรือไม่ปฏิบัติ ตามประกาศที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ กำหนดตามมาตรา ๑๕ วรรคสองหรือไม่ปฏิบัติ ตามกฎหมายที่ออกตามมาตรา ๗๗ วรรคสอง หรือมาตรา ๙๖ วรรคสอง ต้องระวางโทษปรับ ไม่เกินหนึ่งพันบาท

๘. พระราชบัญญัติสภาพัฒนาการและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไข
เพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๖

ความผิด ตามมาตรา	ข้อหาหรือฐานความผิด	บทกำหนดโทษ
มาตรา ๖๗	ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย องค์การ บริหารส่วนตำบล มีหน้าที่ต้องทำในเขต องค์การบริหารส่วนตำบล (๗) ค้ำครอง ดูแล และบำรุงรักษา ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	
มาตรา ๗๑	องค์การบริหารส่วนตำบลอาจออก ข้อบัญญัติต่อองค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วน ตำบลได้เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งต่อกฎหมาย เพื่อปฏิบัติให้เป็นไปตามอำนาจหน้าที่ ขององค์การบริหารส่วนตำบล หรือมี กฎหมายบัญญัติให้องค์การบริหารส่วน ตำบล ออกข้อบัญญัติหรือให้มีอำนาจ ออกข้อบัญญัติ	ในการนี้จะกำหนดค่าธรรมเนียมที่จะเรียกเก็บและกำหนดโทษ ปรับผู้ฝ่าฝืนด้วยก็ได้ แต่มิให้กำหนดโทษปรับเกินหนึ่งพันบาท เว้นแต่จะมีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น